

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιοργανιᾶς καὶ ὡς παρωνύμ. Θεσσ. (Πήλ.).

γιοργάνι τό, Ἡπ. (Θεσπρωτ. Σχωρ.) Θράκ. Καππ. (Σιννασσ. κ.ά.) Α. Κρήτ. (Ἀνατολ. Βιάνν. Μεραιμβ. Μονοφάτσ. Νεάπ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀναβρ. Ἀνώγ. Λαγκάδ. Ξηροκ.) Πόντ. (Ἀντρεάντ.) γιοργάν' Ἡπ. (Πωγών. κ.ά.) Θεσσ. (Μελιβ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. Σκοπ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἀσσηρ.) γιοργάν' Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Θεσσ. (Ἀνατ. Παλαμ. Τίρναβ. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον Γαλατ. Δαμασκην. Δεσκάτ. Ἐράτυρ. Κοζ. Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Γραν. Εὐρυταν.) γιοργάν' Μακεδ. (Γαλατ. Κοζ. Σιάτ.) γιοργάν' Μακεδ. (Γρεβεν.)—Ν. Ἔστ. 20 (1936), 1055 γιοργγκάν' Μακεδ. (Ἐπανωμ. Λαγκάδ.) γιοργάνι Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ματζούκ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γιοργάν' Πόντ. (Ἱμερ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γιοργάν' Θεσσ. (Τίρναβ.) γιοργγκάν' Θεσσ. (Δομοκ.) Πληθ. γιοργάνᾱ Πόντ. γιοργάνᾱ Πόντ. (Ἱμερ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y o r g a n* = κλινοσκέπασμα.

1) Κλινοσκέπασμα, πάπλωμα κρεβατιοῦ ἐνθ' ἄν.: Ρίξε καὶ τὸ γιοργάνι, κάνει κρύο Πελοπν. (Ξηροκ.) Ἐγινε γιὰ πλύσιμο τὸ γιοργάν' Ἡπ. (Πωγών.) Ἐλα νὰ διῆς τὸ νυφ' καὶ τὸ γιοργάν' Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἐπάλιωσε τὸ γιοργάνι μου Α. Κρήτ. Σκεπάουνται τὸ γιοργάν' Πόντ. (Τραπ.) Νὰ κουκ' λουθῶ κατ' ἀπ' τοῦ γιοργάν' ἀντάμα μετ' τὴ μάκω μ' Ν. Ἔστ. 20 (1936), 1055. Κέντωσον τὸ γιοργάν' (ράψε τὸ πάπλωμα κεντητὰ) Πόντ. || Φρ. Τοῦ γιοργάν' δου κουά' ρου (τὰ χρηματικά του μέσα λίγα) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Τοῦ γιοργάν' δου καίγιτι (κινδυνεύει) αὐτόθ. Κάγκι τοῦ γιοργάν' δου (ἐξημιώθη) αὐτόθ. Συνών. φρ. Κ ἀ η κ ε ἦ τ σ έ ρ γ α τ ο υ || Παροιμ. Κατὰ τὸ γιοργάν' σ' ν' ἀπλώω'ς τὰ ποδάρι σ' (δι' αὐτοὺς ποὺ ἐπιχειροῦν πράγματα ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ τὴ δύναμει τους) αὐτόθ. Σ' σὸ γιοργάνι σ' κερὲν ἄπλωσον τὰ ποδάρι σ' (κερὲν = κατὰ συνών. μετ' τὴν προηγούμεν.) Πόντ. (Ἀντρεάντ. Τραπ.) Γιὰ τ' ἴναν φύλλον τὸ γιοργάνι μ' καίω (δι' αὐτὸν ποὺ ζημιώνει πολὺ τὸν ἐαυτὸν του δι' ἀσήμενον ἀφορμὴν ἀπὸ ὀργὴν ἢ πείσμα) Πόντ. (Σάντ.) Ἡ καβγᾶ γιὰ τὸ γιοργάν' (διὰ τοὺς ἐρίζοντας ἐπιφανειακῶς μὲν δι' ἀνιδιοτελεῖ σκοπόν, εἰς τὴν πραγματικότητά δὲ μὲν δι' οἰκειοποίησιν ἐπωφελοῦς πράγματος) Πόντ. (Τραπ.) Συνών. φρ. Ὁ κα β γ ᾱ ς γ ι ᾱ τ ὸ π ᾱ π λ ω μ α. || Αἰνιγμ. Ἐχου ἓνα γιοργάν', ποὺ ὅλουν τὸν κόσμον σκιπάζ', κὶ μόν' τ' θάλασσα ἀφίρ' (τὸ χιόνι) Μακεδ. (Ἐράτυρ.) || Ἄσμ.

Κόρες μου, τὰ γιοργάνια σας ποὺ τὰ βγανα 'ς τ' ἀποί, κ' ἐδὰ τὰ διαμοιράζεται ὅλο τὸ δικολοί

(ἀποί = πρωϊνὴ δροσιά, δικολοί = οἱ συγγενεῖς) Κρήτ.

Μαξιλλαρόπα μ' ἔρημα, γιοργάνᾱ ἀπαρδάλα, ἐξενιτεῦτεν τὸ πουλλὶ μ' κ' ἐρημῶθεν ἀγκάλᾱ μ' Πόντ. (Ἱμερ.)

Γὼ σένα κατασφάζω, σκύλλ' Ἀρμένισσα, γυρίζω τὸ γιοργάνι καὶ σκεπᾶνω σε Καππ. (Σιννασσ.) Συνών. π ᾱ π λ ω μ α.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιοργάνι καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Λαγκάδ.)

2) Εἶδος γυναικείου ἀχειριδίου ἐπενδύτου Στερελλ. (Γραν.)

γιοργανόπουλο τό, ἀμάρτ. γιοργανόπον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) γιοργανόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι ο ρ γ ᾱ ν ι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γ ι ε ρ γ ᾱ ν ι, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο υ λ ο.

Μικρὸν ἐφάπλωμα ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ. Ἐχου ἓνα γιοργανόπον καὶ σκεπάζ' ὅλεν τὴν γῆν (ὁ οὐρανὸς) Πόντ. (Τραπ.)

γιοργαντζαίικος ἐπίθ. Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι ο ρ γ α ν τ ζ ῆ ς διὰ τοῦ πληθ. γ ι ο ρ γ α ν τ ζ α ῖ ο ι, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ο ς.

Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς γ ι ο ρ γ α ν τ ζ ῆ δ ε ς, τοὺς κατασκευαστὰς παπλωμάτων, ἢ κτενῶν τοῦ ἀργαλειοῦ. β) Οὐδ. πληθ., γιοργαντζαίικα τά, ἢ συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν κατασκευαστῶν παπλωμάτων ἢ κτενῶν καὶ ἄλλων ἐξαρτημάτων τοῦ ἀργαλειοῦ.

γιοργαντζήδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. γιοργαντζήδ'κος Θράκ. (Αὐδήμ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι ο ρ γ α ν τ ζ ῆ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἡ δ ι κ ο ς.

Ὁ κατασκευαστὴς ἀπὸ τὸν γ ι ο ρ γ α ν τ ζ ῆ ἢ κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ (λέγεται διὰ μαζιλάρια ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια γεμίζει κανεὶς μετ' χόρτα ἢ βαμβάκι ὅπως τὰ παπλώματα): Ἐχ' π' σκέφαλα γιοργαντζήδ'κα.

γιοργαντζῆς ὁ, Κρήτ. — Ν. Παπαδόπ., Ἐμπορ. Ἐγκυκλ., 4, 423 γιοργαντζῆς Ἡπ. (Ἰωάνν.) γιοργαντζᾶς Πελοπν. (Κυνουρ.) Πληθ. γιοργαντζαῖοι Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y o r g a n c i*. Ὁ τύπ. γ ι ο ρ γ α ν τ ζ ᾶ ς κατὰ τὸ συνών. π α π λ ω μ α τ ᾶ ς.

1) Ὁ κατασκευαστὴς παπλωμάτων ἐνθ' ἄν. Συνών. π α π λ ω μ α τ ᾶ ς. 2) Ὁ κατασκευαστὴς κτενῶν καὶ ἄλλων ἐξαρτημάτων τοῦ ἀργαλειοῦ Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γιοργαντζῆς Εὐβ. (Ψαχν.) Μακεδ. (Δράμ.) καὶ Γιοργάντζης Κύπρ.

γιοργάρω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ ι ο ρ γ ᾱ κατ' ἀναλογίαν πρὸς ρ. συνών. εἰς -ἀ ρ ω, ὡς τὸ ἀ λ λ α ρ γ ᾱ ρ ω κ.τ.τ.

Τρέχω δρομαίως: Δὲ δὸν ἐσύφεργε κ' ἐγμόργαρε κ' ἤφυγε.

γιοργᾶς ὁ, Κρήτ. (Κατσιδ. Νεάπ. Πεδιάδ. Σητ. κ.ά.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Ὀλυμπ. Τριφυλ. κ.ά.) Θηλ. γιοργᾶ ἡ, Πελοπν. (Κερπιν.)

Πιθαν. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ ι ο ρ γ ᾱ ἐκληφθείσης τῆς καταλ. -α ὡς αἰτιατ. τοῦ ἄρσεν. διὰ τὴν ὁμοιότητα.

Ἐπὶ ὑποζυγίων, τριποδισμός, δρόμος ταχύς καὶ ρυθμικὸς συγχρόνως ἐνθ' ἄν.: Ἐσκάσα τσι γαιδάρους μετ' τὸ γιοργᾶ ποὺ τσι βγάλανε Κρήτ. (Σητ.) Νὰ βγάλουμε τσι γαιδάρους 'ς τὸ γιοργᾶ, νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ γλακᾶ πλὶὸ καλὰ αὐτόθ. Τὸ μάθαμε τ' ἄλογο γιοργᾶ Πελοπν. (Κερπιν.) Αὐτὸ τὸ ἄλογο δὲν πάει καλὴ γιοργᾶ αὐτόθ. Δένουνε κουστέκια 'ς τὰ πουλάκια τῶν ἀλόγων, γιὰ νὰ μαθαίνουνε γιοργᾶ (κουστέκια = πεδίκλες, πουλάκια = ὀπλάκια, ἀστράγαλοι) Πελοπν. (Ὀλυμπ.) || Φρ. Θὰ σὲ μάθω γιοργᾶ ἐσένα (θὰ σὲ τιμωρήσω, θὰ σὲ ταλαιπωρήσω) Πελοπν. (Γαργαλ.) || Παροιμ.

Σὰ γεράση ὁ γάιδαρος δὲ μαθαίνει γιοργᾶ (ὅτι εἶναι δύσκολο νὰ διδαχθῇ κανεὶς κάτι εἰς μεγάλην ἡλικίαν ἢ νὰ ἀποβάλλῃ κακὰς ἐξεις) Κρήτ.

Ὁ γάιδαρος σὰ γεράση, γιοργᾶ δὲ μαθαίνει (συνών. μετ' τὴν προηγούμεν.) Κρήτ. (Πεδιάδ.)

Σαράδα χρονῶ γάιδαρος γιοργᾶ δὲ μαθαίνει (συνών. μετ' τὴν προηγούμεν.) Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)

γιοργατζήδικος ἐπίθ. Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι ο ρ γ α τ ζ ῆ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἡ δ ι κ ο ς.

Ἐπὶ ὑποζυγίων καὶ μάλιστα ἵππων, ὁ τρέχων ρυθμικῶς ἔνθ' ἄν.: *Τ'* ἄλογό μου εἶναι γιοργατζήδικο. Ἐχει ἀπὸ τῆς φοράδα του ἵνα πουλαράκι πού τοῦ ἔβαλε κονστέκια ὁ Θανάσης καὶ τό 'κανε γιοργατζήδικο (κονστέκια = σχοινιά προσδεδεμένα μὲ βάρη) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐχει ἓνα γιοργατζήδικο ἄλογο Πελοπν. (Βερεστ.)

γιοργατζής ὁ, Πελοπν. (Βερεστ. Δίβρ.) Θηλ. γιοργατζοῦ Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιοργατζής* καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. -τζής.

Ἐπὶ ἵππων, ὁ τρέχων ταχέως καὶ ρυθμικῶς ἔνθ' ἄν.: Ὁ βλάγκος τοῦ Παπαλιᾶ ἔναι καλὸς γιοργατζής (βλάγκος = ξανθότριχος) Πελοπν. (Δίβρ.)

γιοργατζίτικος ἐπίθ. Πελοπν. (Κόκκιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιοργατζής* καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. -ίτικος.

Γιοργατζήδικος, τὸ ὅπ. βλ.

γιοργεύω ἑνιαχ. γιοργεύω Πελοπν. (Βραχν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *γιοργά*.

Σπεύδω, βιάζομαι: Παροιμ.

Γιοργεύει ἡ νύφη μας τὸ Σάββατο τὸ βράδυ (ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν ἐργασίαν των, βιάζονται ὅμως τὴν τελευταίαν στιγμὴν).

γιοργός ἐπίθ. Στερελλ. (Παρνασσ.) γιοργός Πελοπν. (Αἰγιαλ. Ἀχαῖα Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *γιοργά*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. *γιοργά*.

Ὁ μετὰ ταχύτητος καὶ ἐπιδεξιότητος ἐκτελῶν κάποιαν ἐργασίαν ἔνθ' ἄν.: Ὁ Γιάννης εἶν' πολὺ γιοργός γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ Πελοπν. (Ἀχαῖα). Γιοργός ἄνθρωπος ὁ Κωσταντῆς Πελοπν. (Αἰγιαλ.) || Παροιμ.

Τὸ ζῆνταιριασμένο ἀντρέο καὶ τὸ γιοργὸ ζευγάρι (ζῆνταιριασμένο = συνταιριασμένο· ἐπὶ συζυγικοῦ ζεύγους συμβιοῦντος ἁρμονικῶς) Στερελλ. (Παρνασσ.)

γιορντάμης ἐπίθ. ἑνιαχ. γιορντάμης Νάξ. γιορντάμης Νάξ. Θηλ. γιορντάνισσα Μεγίστ. γιορντάμισσα Νάξ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yordam* = εὐκίνησις, ἐπιδεξιότης. Χαριτωμένος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τραγούδησε, καλὴ καρδιά, τσαὶ βγάλε τίς χαρές-σου, ποχρέωσε τίς φίλες σου τσαὶ τίς γιορντάνισσές σου Μεγίστ. Συνών. *γιορνταμιλήδικος*, *γιορνταμιλής*

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γιορντάμης* καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν.

γιορντάμι τό, ἑνιαχ. γιορντάμι Θήρ. (Οἶα) Κρήτ. (Ἀρχάν. Σέλιν. κ.ά.) Κυκλ. Μεγίστ. ἱορντάμι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιορντάμι Κάμπ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. γιορντάμι Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) — Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 63.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yordam* = ταχύτης, ἱκανότης, τάξις, εὐκίνησις.

Σωματικὴ δεξιότης, εὐλυγισία, χάρις, ἔνθ' ἄν.: Τὸ ἱορντάμι πού 'χει ἐτούτος 'ς τὸ χορό, κανεὶς δὲ δό 'χει Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Βρὲ 'ιὰ δῶτε το 'να ἱορντάμι, νὰ τὸ βγατίσωμε (ἐντείνετε τὰς προσπάθειάς σας, βάλετε τὰ δυνάτα σας, νὰ τὸ τελειώσωμε γρήγορα - ἐνν. τὸ σκάψιμο τῆς ἀμπέλου) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ψηλὸ 'ναὶ τὸ βοάκι σου, μὰ 'χει πολὺ ἱορντάμι αὐτόθ.

Ἀμ βῆς τσαὶ τὸ κορμάτισ-σου ἔδει πολ-λὰ γιορντάμι Μεγίστ.

Τοῦ κορμιοῦ τῆς τὸ γιορντάμι

εἰς τὸν γόσμον ἤβγεν νάμι

(ἤβγεν νάμι = ἔγινε ξακουστὸ) Ρόδ. β) Ἀκκισμός, ἔπαρσις, καμάρι ἔνθ' ἄν.: Ἐπάεινε μὲ τέτοιο γιορντάμι Σύμ. Δεῖτε τὴν - μὲ τί γιορντάμι - βορπατεῖ Μεγίστ. || Φρ. Κά-νει (πολὺ) γιορντάμι (μορφάζει, κινεῖται φιλαρέσκως) Θήρ. Κρήτ. Συνών. φρ. *Κάνει πάσο - πάσα - νάξι - νάξι α*. Τὸ πῆρε 'ς τὸ γιορντάμι (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Κρήτ. (Σέλιν.) Συνών. φρ. *Τὸ πῆρε πάνω τοῦ. Πῆρε ψηλὰ τὸν ἀμανέ. Κρατάει πό-ζα*. Ἀμα εἶναι κανεὶς ἀποτσιμπωμένος καὶ θέλει κα-βγάδες, λέμε πὼς τρανᾶ ἱορντάμι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐβγῆ-κε 'ς τὸ γιορντάμι (εἰς δημόσιον χώρον πρὸς ἐπίδειξιν, διὰ νὰ τὴν θαυμάσουν) Κρήτ. || Ἄσμ.

Καὶ τοῦ 'κοψε τὴ γεφαλὴ μ' ὁμορφο γιορντάμι καὶ 'ς τὴ ζερβή του τὴ βαστᾶ, πολὺ γιορντάμι κάνει Κρήτ.

Ὡ διαμαντέν-νιε μου σταυρέ, μὲ τὸ πολὺ ὃ γιορντάμι, πού βγάλ-λᾶ εἰς 'πού τὸ στόμασ-σου τὰ λόγια μὲ τὸ δράμι Κάμπ.

Ποῦ ἡ δόξα σου, σουλτάνε, ποῦ ἡ πρώτη σου στολή;

Ποῦ τὸ πρῶτο σου ντουβλέτι, τὸ γιορντάμι τὸ πολὺ;

Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 63.

γιορνταμιλήδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. γιορνταμιλήδικος Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) Θηλ. ἱορνταμιλήδικη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἱορνταμιλήδικια Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οὐδ. γιορνταμιλήδικο Θήρ. ἱορνταμιλήδικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιορνταμιλήδικο Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γιορνταμιλής* καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. -ήδικος.

Εὐσταλής, χαριτωμένος, ὁμορφος ἔνθ' ἄν.: ἱορνταμιλήδικο παιδί, μάτι μὴ δὲ πιάση! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὡ τὸ φωθιοκαμένο! κ' εἶδα ἱορνταμιλήδικο παιδί ἦτον ἐντὸ αὐτόθ. Ἀπὸ ἱορνταμιλήδικια φαμελιὰ βαστᾶ καὶ 'εἰ αὐτὸ εἶ' g' εὐ-τός, καλὸς κι ὁμορφος αὐτόθ. β) Κόσμιος, καλαίσθητος Θήρ.: Γιορνταμιλήδικο φουστάνι. Συνών. *γιορνταμι-λής 1*, *ἀσίκης*, *λεβέντης*.

γιορνταμιλής ἐπίθ. ἀμάρτ. γιορνταμιλής Θήρ. Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ. Κίσ. Νεάπ.) Κυκλ. Μῆλ. Νάξ. (Φιλότ.) Πε-λοπν. (Μάν.) ἱορνταμιλής Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιορνταμιλής Πάτρ. γιορνταμιλής Κρήτ. (Νεάπ.) γιορνταμιλής Πελοπν. (Λάστ.) γιορνταμιλής ἄγν. τόπ. γιορνταμιλής Κρήτ. (Νεάπ.) Θηλ. γιορνταμιλήδισσα Θήρ. ἱορνταμιλήδισσα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιορνταμιλίνα Κρήτ. (Νεάπ.) γιορνταμιλίνα Κρήτ. (Νεάπ.) γιορνταμιλίνα Κρήτ. (Νεάπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yordamli* = εὐκίνητος, ἐπιδέξιος. Πβ. ἐν ἐγγρ. τοῦ 1841 ἐκ Κρήτης: Γιάννης *Γιορνταμι-λής*.

1) *Γιορνταμιλήδικος 1*, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Γιορνταμιλήδισσα γυναικα Θήρ. Τέτοια κοπελιὰ γιορνταμιλίνα δὲν εἶναι ἄλλη στὸ χωριό μας Κρήτ. (Νεάπ.) Ὡχου ἱορνταμιλής κ' ὁμορφος πού 'ναὶ! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἄσμ.

Ὁδα σ' ἐγέννα ἡ μάννα σου, ἔτριβε πορτοκάλι καὶ σ' ἔκαμε γιορνταμιλὴ κι ὠραῖο παλληκάρι Μῆλ.

